

ELS CLÀSSICS VOLEN SORTIR

NOVEMBRE 2019

Títol: **La vida al davant**

Títol original: **La vie davant soi (1975)**

Autor: Émile Ajar (Romain Gary)

Traducció: Jordi Martin Lloret

Edició: Angle Editorial, 2017

Tendra història de marginats explicada a través dels ulls d'en Momo, un nen àrab que viu a la pensió de la senyora Rosa, una vella ex-prostituta jueva, supervivent d'Auschwitz, que acull a casa seva fills de prostitutes a canvi de diners. La història està situada al barri de Belleville de París als anys 70, quan les prostitutes no podien viure amb els seus fills.

Romain Gary ens descriu un sòrdid mosaic humà – jueus i àrabs, africans, transvestits i prostitutes dels barris baixos – on Momo fa el seu aprenentatge vital. Amb el seu registre adolescent denuncia el racisme i el materialisme i fa una reflexió sobre la vellesa, la soledat, l'eutanàsia.

El primer que ens sorprèn és la veu del narrador, en Momo, qui ens explica en primera persona la seva concepció, més aviat peculiar, de la vida. El que ell entén i com ho entén, i també allò que se li escapa per què no ho compren. Qui ens parla és un nen i ho fa com a tal, encara que ell vol parlar com les persones grans i utilitza un vocabulari bastant peculiar.

EL LLIBRE PARLA (EXTRACTES DE LA NOVEL·LA)

“la felicitat és una porqueria i un os dur de rosegar [...] crec que hauria d’haver-hi lleis per impedir que la felicitat fes putades a la gent”

“A la Rosa li feia por la tortura i sempre deia que quan ja en tingués prou de debò es faria avortar”

“(els vells) els ataca la natura, que pot ser una mala puta i que els mata a foc lent”

“A França Mohammed sona a escombriaire o a mà d’obra”

Amb el suport del Departament de Cultura 1

L'AUTOR, LA FAMÍLIA, BARCELONA I EL PREMI GONCOURT

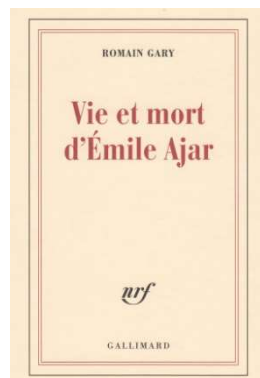
Romain Gary va néixer a Vilnius 1914 (Imperi rus, actualment Lituània). Va conèixer a l'actriu nord-americana Jean Seberg al 59 ("Al final de l'escapada", Jean-Luc Godard, 1959) i es van casar al 63. Al 62 va néixer el seu fill Alexandre Diego Gary encara que van falsejar la data i el lloc de neixament. Al 70 es van divorciar. Seberg es va suïcidar al 79 i Gary al 80.

Alexandre Diego Gary va reconstruir la vida dels seus pares a la novel·la "**S. o la esperanza de vida**" (Galaxia Gutenberg, 2009). Va venir a Barcelona seguint les traces de la seva mare, que, abans de suïcidar-se, havia fantasiat amb la idea d'obrir-hi un restaurant. Hi ha encara altres circumstàncies que el van fer viatjar a Barcelona. Una és el record de l'Eugenia, la dona espanyola que el va criar. I també el fet inversemblant d'una identitat falsejada. Perquè Alexandre Diego, encara que als seus papers francesos hi figuri el naixement en un poble on mai va viure, va néixer, en realitat, a Barcelona un any i mig abans del seu registre oficial. Segons ell mateix ha explicat, la seva mare tenia un contracte amb Hollywood on hi deia que no es podia quedar embarassada. Se la va obligar a treballar amb una cotilla de guix que dissimulava l'embaràs. I al moment de tenir el fill es va venir a refugiar a Barcelona, amb l'Eugenia. Alexandre Diego va regentar fins fa pocs anys un bar, el "Lletraferit", al carrer Joaquím Costa de Barcelona, abans de tornar a París.

Romain Gary és l'únic escriptor que ha rebut el **premi Goncourt** dos cops, la qual cosa està prohibida. Al 56 va guanyar amb "**Las raíces del cielo**" (amb adaptació cinematogràfica dirigida per John Huston al 58). El segon cop, al 75, amb el pseudònim **Émile Ajar**, amb la novel·la "**La vida al davant**". Gary no va voler dir que Émile Ajar era ell i va demanar a un familiar seu Paul Pavlowitch que el personifiqués.

Una vegada mort Gary, Pavlowitch va explicar qui era en realitat Émile Ajar. Al 81, va anar al famós programa de la TV Apostrophes a presentar el seu llibre "**L'Homme que l'on croyait**", on explica tota la història. D'altra banda, Romain Gary també va deixar un text on relata l'estratègia que va seguir per fer creïble el seu gran alter ego. Gallimard ho va publicar al 1981: "**Vie et mort d'Émile Ajar**".

LA PEL·LÍCULA

Al 1977 s'estrena una adaptació cinematogràfica de la novel·la amb Simone Signoret com a la senyora Rosa.

“Madame Rosa” (La vie devant soi)

Guió i direcció: Moshé Mizrahi

105 min., França, 1977

Música: Philippe Sarde, Dabket Loubna

Fotografia: Néstor Almendros

Premis:

1977: Oscar: Mejor película de habla no inglesa

1977: Premios David di Donatello: Mejor actriz extranjera (Simone Signoret)

1977: Premios César: Mejor Actriz (Signoret). 3 nominaciones

1978: Asociación de Críticos de Los Angeles: Mejor película extranjera

WEBGRAFIA:

[Angle editorial](#)

[Ara.cat](#)

[Filmaffinity.com](#)

Amb el suport del Departament de Cultura 3